

[Erik Andersen]

jagtloven ligger ganske udmærket i landbrugsudvalget og har gjort det i mange år. Der kan ikke for mig at se fremføres nogen gyldig argumentation for, at landbrugsudvalget ikke vil tage de samme hensyn til faunaaen og floraen i dette land som et hvilket som helst andet udvalg.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg skal naturligvis ikke blande mig i – det er et svar på et spørgsmål fra hr. Tinning – hvilket udvalg folkettinget ønsker at behandle dette lovforslag i; det må folkettinget afgøre. Jeg vil bare sige, at i regeringen ligger det altså i min ressort at fremsætte lovforslaget.

Jeg vil i øvrigt gerne takke for den, synes jeg, overvejende positive behandling, lovforslaget har fået. Det er klart, at der har været forskellige synspunkter på mange af de bestemmelser, der er i lovforslaget. Jeg tror egentlig ikke, det er muligt at fremsætte et jagtlovforslag, uden at der kommer diskussion. Der er mange forskelligartede interesser at tage hensyn til, og der er mange tusinde medlemmer både i jagtorganisationer og i andre organisationer, der hver for sig prøver efter deres bedste overbevisning at gøre noget for naturen og føler sig interesseret i denne lovgivning, men som altså ikke altid kan blive enige om, hvordan en jagtlov skal se ud. Det forslag, jeg har fremsat, er et udtryk for, at jeg har søgt at finde et så velafbalanceret forslag som muligt imellem de forskelligartede synspunkter, der nu engang findes i stort set alle partier og i alle samfundsgrupper, og jeg mener sådan set, at det er lykkedes nogenlunde.

Jeg skal kommentere nogle enkelte af de punkter, der har været trukket frem. Man har bl. a. talt om de forskellige regler om, hvor der må drives jagt i nærheden af bebyggelser, 100 meters reglen og 300 meters reglen. Hr. Knud Østergaard siger, at de regler ikke er til gavn og glæde for nogen. Jeg må sige, at der er altså nogle ganske overordentlig store organisationer, der har bedt mig om at foreslå disse regler – endda med betydelig skærpede meterafstande i forhold til det, der er foreslået her – så jeg går ud fra, at det i hvert fald er til glæde for de mennesker, der har foreslået det. Jeg har altså ikke fulgt dem fuldt ud, men har fulgt dem på nogle områder. Jeg føler, at der kan være en rimelighed i at prøve at lave disse friholdte områder for

at undgå alt for mange problemer dér, og jeg tror altså, der er mange mennesker, der vil føle sig trygge ved det. Men jeg er klar over, at det er noget, der ses forskelligt på. Bestemmelserne indebærer den fordel – og det plejer det konservative folkeparti vel ikke at være ked af – at man måske kan slippe for mange reservatbekendtgørelser og meget andet bureaukrati, hvis man har sådan nogle generelle regler, der gælder over det hele. Den tillægsgevinst kan vi altså tage med.

Det gælder også med hensyn til, om der skal være jagttider i loven eller ikke, at har man jagttider i loven, så ved vi, at det medfører en lang række særlige bekendtgørelser om fredningstider, som kan være vanskelige at overskue for den enkelte jæger. Selv meget almindelige dyr som harer har jo vidt forskellige fredningstider i de særfredningsbekendtgørelser, vi har været nødt til at udsende, og som vi ikke er blevet kritiseret for at udsende. Så man kan altså ikke, fordi man kender fredningstiderne i jagtloven, være sikker på, at man jager lovligt, for der kan være kommet en bekendtgørelse, som man ikke er i besiddelse af.

Derfor vil jeg gerne sige til dem, der nævnte, at de syntes, jagttiderne skulle stå i loven, for så kunne man blive undervist i det, at det sandelig er meningen, at man skal undervises, uanset om det står i loven eller ej. Det, jeg forestiller mig, er, at de aktuelle fredningstider er påtrykt eller følger med, hver gang man får sit jagttegn, så man altid er sikker på, at det er de rigtige jagttider, man har. Man kan nemlig ikke gå ud fra, at det, man har lært på jagtskolerne, altid er det gældende dér, hvor man nu engang går på jagt.

Der var meget diskussion om dette her, dengang jeg foreslog, at vi gik over til en rammelov. Jeg synes, den offentlige debat har vist, at de fleste, når de har tænkt sig lidt om, vist egentlig slet ikke synes, det er så tosset, at man får tilsendt jagttiderne hvert år, sådan at man er helt sikker på, at det er de rigtige jagttider.

Et andet forslag er, at man, hvis man får sit jagttegn som 16-årig, først skal kunne gå alene på jagt, når man er over 18 og altså, mens man er 16-18 år, skal følges med en anden. Jeg synes egentlig ikke, det er et så unaturligt princip, at man først tager en teoretisk eksamen og så får en vis praksis, inden